

LETNIK XXVI, MAREC-APRIL 2018

Mir
3-4

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: MEDŽUGORJE V ČASU IN PROSTORU

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. februarja 2018

“Dragi otroci!

V tem milostnem času vas vse kličem, da bi se odprli in živeli po zapovedih,
ki vam jih je dal Bog, da bi vas one po zakramentih vodile na poti
spreobrnjenja.

Svet in skušnjave sveta vas skušajo, toda vi, otročiči, glejte Božje stvaritve, ki
vam jih je On dal v lepoti in ponižnosti, in ljubite Boga, otročiči, nad vse in
On vas bo vodil
na poti odrešenja.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.”

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. marca 2018

»Dragi otroci!

Kličem vas, da bi bili z menoj v molitvi v tem milostnem času, ko se tema
bori proti svetlobi. Molite, otročiči, spovedujte se in začnite novo življenje v
milosti.

Odločite se za Boga in On vas bo vodil k svetosti in križ vam bo znamenje
zmage in upanja. Bodite ponosni, da ste krščeni, in hvaležni v svojem srcu,
da ste del Božjega načrta.

Hvala, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

TEMA MESECA

MEDŽUGORSKA PRIKAZOVANJA –
ODGOVOR NA ZGODOVINSKI ČAS
... 6

INTERVJU

Postajati del Božje ljubezni ... 12

SVETNIK 20. STOLETJA

Sv. Maksimiljan Kolbe ... 18

PRIČEVANJE

Potovanje iz Bruslja ... 23

V SPOMIN

Moja romanja z Majo ... 26

MOLITEV

Marija, žena tretjega dneva ... 30

PRIČEVANJE

Moč Božjega usmiljenja ... 32

5. MARIJIN DAN V VELESOVEM
... 35

PRIPOROČAMO

Film *Marijina zemlja* ... 36

PRIČEVANJE

Božje v moderni medicini ... 38

Z MARIJO BEREMO SV. PISMO
... 40

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 42

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

V rubriki Tema meseca Primož Krečič tokrat razmišlja o dogajanjih, sredi katerih se je kot neprecenljivo znamenje, kot klic z neba pojavilo Medžugorje. Njegov širok in poznavalski pogled pa dopolnjujejo številna pričevanja, napisana z osebnega vidika. Iz vsakega od njih odmeva jasna misel: Marija želi, da bi se vsi njeni otroci oklenili njenega Sina, zato na različne, tudi zelo iznajdljive načine priteguje k sebi srca ljudi in jih vabi na eni strani na pot osebnega spreobrnjenja, na drugi strani pa k izboljševanju človeštva.

Dogodek, ki bo k temu lahko veliko pripomogel, bo že **5. Marijin dan v Velesovem**, ki bo letos **9. junija**. Na letošnjem bo program nekoliko spremenjen, ne bo pa zaradi tega nič siromašnejši. Med nas bo (tako vsaj upamo) prišel gost, ki ga je življenje močno preizkušalo, dokler ni našel osebnega miru v eni od medžugorskih skupnosti.

Vsi smo pristrčno povabljeni, da si rezerviramo čas za ta dogodek – prav tako kot smo povabljeni, da velikonočno skrivnost v polnosti živimo naprej, tudi v svojem vsakdanjem življenju.

Kraljica miru, prosi za nas!

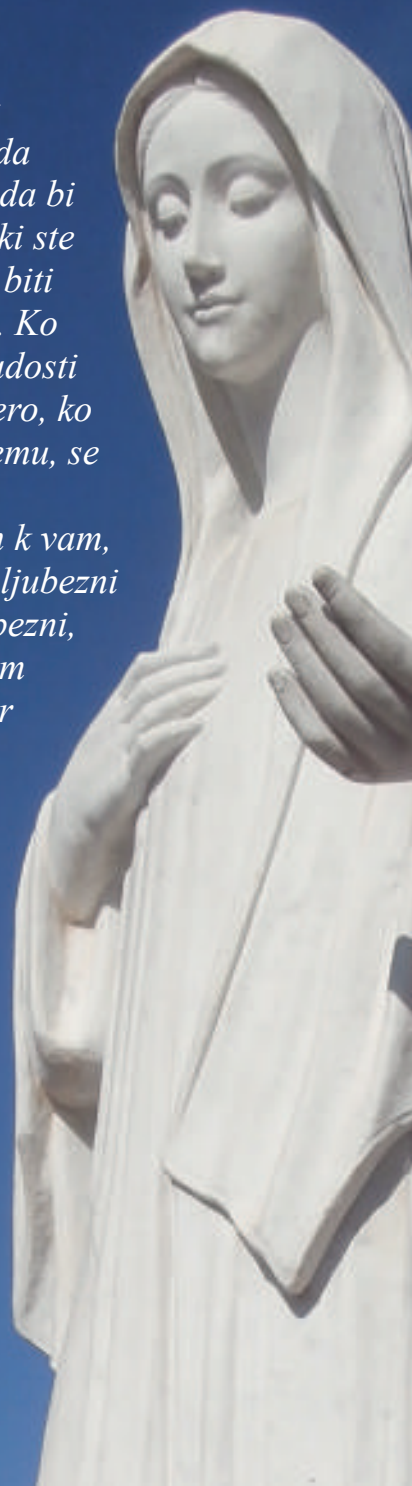
*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. februarja 2017*

*"Dragi otroci,
vi, ki vas moj Sin ljubi, vi, ki vas jaz ljubim z
neizmerno materinsko ljubeznijo, ne dovolite, da
sebičnost, samoljubje vladata svetu. Ne dovolite, da bi
bili ljubezen in dobrota skriti. Vi, ki ste ljubljeni, ki ste
spoznali ljubezen mojega Sina, se spomnite, da biti
ljubljen pomeni ljubiti. Otroci moji, imejte vero. Ko
imate vero, ste srečni in širite mir, duša vam v radosti
drhti. V tej duši je moj Sin. Ko se razdajate za vero, ko
se razdajate za ljubezen, ko delate dobro bližnjemu, se
moj Sin v vaši duši smehlja.*

*Apostoli moje ljubezni, jaz se kot Mati obračam k vam,
zbiram vas okoli sebe in vas želim voditi po poti ljubezni
in vere. Po poti, ki vodi k luči sveta. Zaradi ljubezni,
zaradi vere sem tu, ker vam želim z materinskim
blagoslovom dati upanje in moč na vaši poti, ker
pot, ki vodi k mojemu Sinu, ni lahka. Polna je
odrekanj, razdajanja, žrtev, odpuščanja in
mного mnogo ljubezni, toda ta pot vodi k miru
in sreči.*

*Otroci moji, ne verjemite lažnim glasovom, ki
vam govorijo o lažnih stvareh, lažnem sijaju, vi
se, otroci moji, vrnite k Pismu. Z neizmerno
ljubeznijo vas gledam, po Božji milosti pa se
vam razodevam.*

*Otroci moji, pojdite z menoj. Naj vam duša v
radosti drhti.
Hvala vam."*

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. marca 2018

*„Dragi otroci,
velika dela je v meni naredil nebeški Oče, kakor jih dela v vseh
tistih, ki ga nežno ljubijo in mu zvesto in vdano služijo. Otroci
moji, nebeški Oče vas ljubi, saj sem po Njegovi ljubezni jaz tukaj z
vami. Govori vam, zakaj ne želite videti znamenj. Z Njim je vse
lažje. Tudi doživljanje bolečine z Njim je lažje, ker obstaja vera.
Vera pomaga v bolečini, bolečina brez vere pa vodi v obup.
Doživljana in Bogu darovana bolečina dviguje. Ali ni moj Sin po
svoji boleči žrtvi odkupil sveta? Jaz sem kot Njegova Mati bila
z Njim v bolečini in trpljenju – kakor sem z vami vsemi.
Otroci moji, z vami sem v življenju, v bolečini, v
trpljenju, v radosti in ljubezni. Zato imejte upanje.
Upanje naredi, da se dojame, da je tu življenje.
Otroci moji, jaz vam govorim, moj glas govori vaši
duši, moje srce govori vašemu srcu. Apostoli moje
ljubezni, o, koliko vas moje materinsko srce ljubi.
Koliko mnogih stvari vas želim naučiti. Koliko
moje materinsko srce želi, da ste popolni, a to
morete biti samo, ko bodo v vas združeni duša,
telo in ljubezen.
Kot svoje otroke vas prosim, mnogo molite za
Cerkev in njene služabnike, svoje pastirje, da bo
Cerkev taka, kakršno želi moj Sin, bistra kot
izvirna voda in polna ljubezni.
Hvala vam!“*

TEMA MESECA

MEDŽUGORSKA PRIKAZOVANJA SO ODGOVOR NA ZGODOVINSKI ČAS

Po toliko letih, odkar so se začela prikazovanja Marije v Medžugorju, spoznavamo, kako je sam zgodovinski kontekst klical Božje posredovanje po Mariji.

Zahodna civilizacija preživlja hudo krizo smisla in pogleda v prihodnost. S tem je povezan zlasti odpad od vere in celovitega življenja. Ljudje se ne zavedajo, kako s tem enostranskim priseganjem na človeško vsemogočnost in vse-zmožnost, hitijo v porušenje vsega, kar je zgradilo krščanstvo na temelju duhovnega življenja. Ta proces je nezadržen in zgleda, kot da ga ni mogoče ustaviti. Zemlja postaja kot koncentracijsko taborišče, kjer se pripravlja blažena smrt za množice. Terorizem, vojne, nasilje, različne vrste hudobije

izhajajo iz satanskega poskusa zakriti Boga in spreti človeštvo.

In vendar so pozitivni premiki v zavesti te zahajajoče civilizacije, med njimi pa imajo posebno vlogo Marijina prikazovanja in sporočila, ki kličejo zahodni svet in vse človeštvo k spreobrnjenju in veri. Treba je odpreti oči in videti, da ne bo prihodnosti brez Boga in spreobrnjenja, saj veja ne more biti brez drevesa. Na to opozarja pojav, ki se imenuje Medžugorje in traja že od leta 1981. Marija pravi: »Brez Boga, moji sinovi, nimate ne prihodnosti, ne upanja, ne odrešenja.« (27. 5. 2015) Pomen zgodovine je v tem, da jo znamo brati in se iz nje učimo. Fra Pervan, medžugorski teolog, pravi, da je po toliko letih že mogoče videti, da

je Medžugorje nekakšen tektonski premik, ki je vstopil v Cerkev in svet.(91) Lahko se pri tem kdo vpraša, kaj more priti iz oddaljene Hercegovine, polne kamna in vročine. Kljub temu je neizpodbitno dejstvo, da se je ta dogodek zgodil na tleh in v življenju južnih Slovanov, v Hercegovini, ko je še vladal trdi komunizem, čeprav je kazal že prve znake svoje nemoči in neprimernosti.

Komunizem

Ko premišljamo o zgodovinskem dogajanju, se lahko naslonimo na Sveto pismo, ki razkriva tek časov in zlom sistemov, ki so temeljili na zlu in nasilju. Medžugorje je povezano z zlomom komunizma, kar se je zgodilo v desetletju po začetku prikazovanj. Za razpad komunizma je bilo več razlogov. Po eni strani sami ideologi in voditelji niso več verjeli v te ideje, poleg tega ni bilo več mogoče držati ljudi pod nasilno kontrolo vseh področij življenja in zatirati svobodo mišljenja ter človeško dostojanstvo. Toda, če pogledamo, kako se je rušil komunizem, moremo videti v tem nekaj presežnega, Božji poseg. Obenem ne smemo mimo vseh posledic, ki jih je ta sistem pustil v dušah ljudi: moralnega propada, razpuščenosti v gospodarstvu, spodbujanja ateizma in zatiranja vere, strahu in nezaupanja.

Nastop sv. Janeza Pavla II.

Božja previdnost je nekaj let pred nastopom medžugorskih dogodkov pripeljala na mesto rimskega škofa poljskega kardinala Karola Wojtyło. Ta veliki častilec Marije je z vsemi svojimi močmi in zmožnostmi pripomogel k porušenju zlobnega in nasilnega sistema, ki je tlačil mnoge evropske narode. Dogajanje se je začelo v njegovi rodni Poljski, potem se je širilo na druge narode in države. Ob obisku v domovini se je srečal z generalom Jaruzelskym, ljudske množice pa so pokazale, da mu zaupajo, ker jim prinaša Jezusa Kristusa in njegovo odrešenje.

Z nastopom papeža Wojtyły in porušenjem komunizma se je zgodila ena največjih prelomnic v evropski zgodovini. Ta proces se je zgodil brez velikih osebnosti (izjema je papež), brez kakršnegakoli programa in strategije in zlasti brez prelivanja krvi. Padec zidov se je zgodil z vztrajno molitvijo in duhovnim spreobrnjenjem v dušah ljudi.

Foto vir:
<https://www.crossroadsinitiative.com>

Bratomorna vojna

Ni mogoče iti mimo bratomorne vojne, ki se je razplamtela na tleh nekdanje Jugoslavije in zahtevala veliko žrtev. Ni pa bila neposredno povezana s padcem komunizma, ampak z neurejenimi nacionalnimi apetiti ter odnosi. Očitno je dejstvo, da se je Marija prikazala v Medžugorju deset let pred osamosvojitvijo Slovenije in Hrvaške ter se predstavila kot Kraljica miru. Na teh krajih, kjer so bili odnosi med narodi zelo krhki in jih je komunistična Jugoslavija pometala pod preprogo s parolo o »bratstvu in edinosti«, je izbruhn timer krvavo klanje, zlasti na Hrvaškem, v Bosni in Kosovu. Marija je od začetka svarila pred nasiljem in klicala k pokori, kesanju in miru, toda boja željni ljudje niso slišali njenih klicev. Nekateri so slišali Marijin klic in se obrnili zlasti k molitvi rožnega venca in postu ter pripravili pot za ureditev razmer. Toda tudi po končani vojni se strasti niso umirile in na nekaterih področjih, zlasti v Bosni, je mir še zelo krhek.

Namesto prečiščenja še večje zlo

Vse te procese v zgodovini je spremljalo Medžugorje, ki je kazalo smer izhoda in dajalo moč za nove korake k svobodi ter sobivanju brez zidov in žic. Toda zgodilo se je nekaj podobnega kot Izraelcem po osvojitvi Jerihe in obljubljen dežele. Hitro se

je izgubil naboj »izhoda iz Egipta«, izkušnja Božje rešitve in složnost ljudi. Življenje se je spremenilo v sivo vsakdanjost, zrastle je standard, ljudje so se predali uživanju in pozabili na Boga ter zvestobo, ki so jo obljubili, ko so videli njegovo očitno reševanje. Svoboda se izgubi, če ne upošteva svobode drugih in svojega cilja. Razpad komunizma in marksizma ni prinesel nove kvalitete življenja! Zunanja osvoboditev namreč ni dovolj, če se ljudje duhovno ne osvobodijo, če ne okrepijo napetosti duha v zmernosti in odprtih odnosih.

Namesto poleta in celovitega razvoja družbe so prišli ekonomsko blagostanje, potrošništvo, egoizem in moralni razpad. Očitno je bila svoboda za ljudi v tem prehodnem obdobju preveč zahtevna, saj so se cele generacije oddaljile od Boga, si ustvarile umetne radosti ter se oklenile tehnik samoodrešenja. Pervan pravi, da se lahko spomnimo Jezusovih besed: »Kadar nečisti duh odide iz človeka, hodi po suhih krajih

brez vode in išče pokoja, in ga ne najde. Tedaj pravi: »Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.« Ko pride, jo najde prazno, pometeno in urejeno. Zato gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in gredo vanjo ter tam prebivajo. Nazadnje je s takim človekom huje, kot je bilo na začetku. Tako bo tudi s tem hudobnim rodom.« (Mr 12,43–45)

Družba brez duše

Po razpadu komunizma je zavladal divji kapitalizem, ki je ljudi pahnil v hlastanje za dobrinami, kapitalom in užitki. Nekdanji komunisti so se prelevili v kapitaliste in ostali na vodstvenih položajih. Ohranili so svoje ekonomske in politične privilegije, poleg tega pa spretno ohranili kontrolo nad družbo, zlasti še v medijih, sodstvu, šolstvu, socialni. Nekatere države vzhodne Evrope so se bolj osvobodile tega jarma in se trudijo ohranjati svojo narodno in moralno istovetnost, zlasti še v odnosu do zahodnega potrošništva in

vedno večjega števila priseljencev iz muslimanskih dežel. Drugod, tudi v naši domovini, ima hudi duh velike uspehe na področju delitve državljanov, spodbujanja dvoma in strahu ter odvrčanja od resničnih svetinj življenja.

Postavlja se vprašanje, kako z resničnim življenjem napolniti praznino, ki jo povzročajo sodobni mediji in razne teorije, v katerih ni nič trdnega in sveto, razen morda užitka. Generacije mladih doživljajo življenje kot igro v njegovi izgubljeni resnosti in kruti tragičnosti. Poglobljajo se razlike med Vzhodom in Zahodom, med Severom in Jugom, občutek nemoči in brezizhodnosti pritiska na zavest ljudi, da nič in o ničemer ne razmišljajo. Pri tem ni več neposrednega boja proti Bogu in Cerkvi, saj je ta družba odpravila Boga in presežno, da je vse postalo neka kozmična povezava in slepa usoda, ki se plete po zgodovini. Kar je bilo še do nedavnega veliko in plemenito, izgublja svoje temelje in ne zanima ljudi. Lepota je oskrunjena, na njeno mesto stopata kič in perversnost. Mediji delujejo v službi javnega mnenja in postkomunističnega državnega kapitala. Kandidati na volitvah sicer obljublajo velike spremembe, vendar v resnici ni volje za to in za obrat k izviru: Bogu.

Nad svetom visijo onesnaževanje okolja in jedrska grožnja, širjenje

Foto vir: <http://saudigazette.com.sa>

aidsa v deželah tretjega sveta, naraščajoč moralni razvrat. Liberalne družbe niso naklonjene življenju, spolnost je postala svetinja, ki ji mora vse služiti, tudi ekonomija. Med ljudmi raste nepozornost in nepriznavanje temeljnega dostojanstva. Ljudje so kaj vredni, če so koristni, svoboda je postala sinonim za razpuščenost in neodgovornost. Kot da bi prevrtali čoln in se z njim vozili do zaželenega cilja!

Odpad od krščanske vere

Vera, ki bi morala dajati ritem skupnemu življenju in odnosom, je postala privatna in zasebna stvar: vsak naj se sam briga za svoje prepričanje, v družbi pa ni želje, da bi kdo odpiral temeljna vprašanja in razburjal ljudi z osebnimi odločitvami in spreobrnjenjem. Toliko stoletji je Evropa živela na temelju krščanskih vrednot, v sodobnem času pa je Evropejce sram priznati, da je zahodna kultura zrastle iz teh korenin.

Napuhneni človek se je postavil na mesto Boga in se prekril z begom v nestvarne sanje. Iz skupnosti Cerkve se oddaljujejo moški in zlasti ženske, ki vidijo v Jezusu nekoga, ki jim jemlje njihovo telesno svobodo in emancipacijo. Veliko mladih ne ve, kaj bi počeli v življenju. Mediji, učitelji in prevladujoča kultura jih prepričujejo o samoodrešenju in

osvoboditvi od tradicije ter avtoritete. Zato v tako velikem številu segajo po ezoteriki in gnosticizmu. Te religije ne iščejo človekovega srca, ampak ponujajo razne tehnike, kako bi našli v sebi neko ravnovesje in odpisati bolečo stvarnost. Bog je daleč in nima vpliva na ljudi, Kristus pa je dober človek – in konec. Za pomoč se zatekajo k skritim silam, ki naj bi ljudi reševale pred ogroženostjo. Toda praksa jasno kaže, da se s tem še bolj poglobljajo egoizem, brezizhodnost in ravnodušnost ter črnogledost.

»Prišla sem vam povedati, da obstaja Bog.«

V lonec te zmešnjave, ki lomi poglede in usode ljudi, prihajajo Marijina sporočila iz Medžugorja kot najbolj jasno sporočilo in povabilo. Marija je prišla v ta hercegovski kras, da bi povedala sodobnemu svetu, da Bog obstaja in da je prisoten med ljudmi. V sporočilih je zelo jasno, da Marija govori o Bogu kot tista, ki ga najbolj pozna in je vsa prežeta z njegovo modrostjo ter ljubeznijo. Ves ta čas gleda na svet z vidika Boga in njegove prisotnosti. Prav tako še jasneje vidi, kako želi satan preslepiti svet, da bi se postavil na mesto Boga.

Marija je v prvem letu prikazovanj napovedala, da bo v ruskem narodu najbolj proslavljena. Zahod je povečal napredek, vendar brez Boga,

Foto vir: <http://4.bp.blogspot.com>

kot bi bil on sam stvarnik. (30. 10. 1981) Prav tako poudarja, da je greh sveta v tem, da se ne zanima za Boga. Ljudje morejo spoznati, da Bog obstaja. Vsi smo poklicani, da iščemo Boga in uresničimo, kar On hoče. (25. 2. 1984) Ateizem pa nosi s seboj strup izvirnega upora. Zato Marija vedno znova kliče k odgovornosti, da smo sposobni spoznati Boga. Zato prihaja na pomoč, da bi nam pomagala priti do Njega in v Njem najti veselje, polnost življenja in resnični mir. Zato vabi k spreobrnjenju. (16. 6. 1983) Ker smo vsi njeni otroci, se trudi, da bi nas spomnila, da je med Bogom in ljudmi samo eden srednik, Jezus Kristus, ki prinaša odrešenje. Zato spodbuja: »Imejte vero vanj.« (23. 2. 1982) V zgodovinskih okoliščinah našega časa, polnega nemirov, vojn, nasilja in laži, prihaja kot Kraljica miru in

ljubezni, kar je dar odrešenja. Medžugorje je postalo nova dvorana zadnje večerje, v kateri se z vso preprostostjo dogajajo binkošti današnjega časa. Polna Svetega Duha prinaša Marija navdušenje za odrešenje in zaupanje vere, ki gre čez majave resnice in skozi meglo duhovnosti, ki je ne more zaustaviti še tako lepo zapakirano slepilo. Njene besede porajajo lakoto po Bogu, ki jo je človeštvo potlačilo z mnogimi nadomestki. Marija budi vero in prijateljstvo z Bogom, ki ga ne more razbiti nobena nevihta. (25. 6. 1997) Kakor nosi Boga v človeška srca, tako bi jo morali njeni sinovi in hčere poslušati in njeno sporočilo posredovati svetu v resnici, ljubezni in miru.

Primož Krečič

INTERVJU

POSTAJATI DEL BOŽJE LJUBEZNI

Tokrat smo se v uredništvu revije Mir odločili, da damo glavno besedo v našem intervjuju nekaterim večkratnim udeležencem romanja invalidov v Medžugorje. Naj sami povedo nekaj vtisov in mnenj o dogodku, ki je v prvi vrsti namenjen prav njim.

Mitja, tebe na romanje spremlja mama, ker si težek invalid, tako rekoč negiben. Kako vidva doživljata to romanje in kaj vama Božja Mati da v odgovor?

Sem Mitja Lešnik. Živim v Slovenski Bistrici na Štajerskem. Invalid sem že od rojstva. Zelo rad obiščem Medžugorje. Marija je zame prava Mama, vedno ji darujem svoje težave, ki jih imam res veliko, pa vem, da mi vedno pomaga, prinaša mi mir v moje srce.

Gospa Minka Kenda, kot spremljevalka slepe gospe Albine Krek sta vi in ona poseben par. Že vajina povezanost v gibanju pri vodenju slepega človeka naredi globok vtis na opazovalca. Radi gresta v Medžugorje z invalidi, nič vama ni pretežko. Pričujta, prosim!

Minka: Z veseljem se odzovem vsakokrat, ko me moja dobra prijateljica Albina, ki je slepa, povabi, da jo spremljam na razna romanja in duhovne vaje. Največkrat sva poromali k Mariji v Medžugorje. Prvič sva bili tam že na drugo obletnico prikazovanja, in sicer z vlakom do Mostarja. Do Čitluka sva se pripeljali z avtobusom, do Medžugorja pa z avtostopom. Tudi gospod Slavko Barbarič naju je včasih vzel v avto in naju pripeljal do cilja. On naju je tudi peljal v kapelo

prikazovanj, ki so bila takrat v cerkvi na desni strani prezbiterija.

Romanja bolnikov in invalidov sva se udeležili v letih 2015, 2016 in 2017. Takrat sem prvič videla toliko različnih invalidov in bolnikov skupaj. Sprva so se mi ti ljudje zelo smilili. Ko pa sem jih bolje spoznala, sem videla, da imajo mnogo več poguma in veselja do življenja kot mi zdravi. Taka je tudi moja prijateljica Albina. Ko hodiva skupaj, sploh nimam občutka, da ne vidi, tako da včasih ona mene obvaruje kakšnega padca. Lansko leto sva na romanju bili pod isto streho z gospo, ki je v Medžugorje pripeljala svojega vnuka. Občudovala sem to babico, kako je potrpežljivo prenašala vse težke trenutke, ki jih je povzročal ta vnuk. Resnično mi je bila velik zgled v moji nepotrpežljivosti. Naj dodam še to, da

dobim veliko več veselja in milosti, kadar grem na romanje z Albino, kot takrat, ko grem sama.

Albina: S prijateljico Minko sva bili že večkrat na romanju invalidov v Medžugorju, kjer nas domačini sprejmejo z ljubeznijo in spoštovanjem. Lani smo bili zbrani iz desetih držav. Naj omenim nekaj dogodkov tega romanja, ki so se me zelo dotaknili. Prvi večer, na praznik svetega Rešnjega Telesa, smo bili del veličastne procesije po Medžugorju. Še dolgo je v meni odmevala Aleluja in pesem Hvalite Gospoda vsi narodi, slavite ga vsa ljudstva.

Naslednjega dne sva se pridružili tistim, ki so zmogli pot do Marijinega kipa na Hribu prikazovanj. Pretreslo me je, ko mi je Minka opisovala, kako fantje iz skupnosti Cenacolo na nosilih nosijo invalide, ki sami te poti

Foto vir: <http://vjeraisvjetlo.hr>

Marec-april 2018

13

ne bi zmogli prehoditi. Kasneje je eden od teh fantov pričeval: »Te moje roke, ki so v življenju naredile veliko hudega, so danes delale dobro. Noge me niso več nosile, pa sem moral še enkrat na hrib, da smo vse invalide odnesli dol, tudi moža, ki je imel okrog 120 kilogramov.« Ko je to pripovedoval, je žarel od sreče. Pred Marijinim kipom pa je medžugorski župnik povedal, da ima Marija eno roko na srcu, druga pa je obrnjena k ljudem. Z roko na srcu nam govori: ljubim vas. Z drugo roko govori: ljubim te, ti si dobra, ti si dober, ti si moj otrok. Župnik nas je nato povabil, naj storimo enako: eno roko naj položimo na srce, drugo pa na človeka poleg sebe in mu povejmo, da ga imamo radi. Hvaležna sem bila

Mariji za lepoto tistih trenutkov.

In še nekaj misli iz čudovitega predavanja frančiškana Antona Vučkoviča, profesorja Svetega pisma, ki je položaj v družini Lazarja, Marije in Marte iz Betanije osvetlil na način, ki ga še nisem slišala. Sestri sta Jezusu poslali sporočilo: »Tisti, ki ga ljubiš, je bolan.« Marija in Marta sta opustili »kariero«, da sta skrbeli za brata s posebnimi potrebami. Jezus ljubi prizadetega Lazarja in njegovi sestri. Na vseh počiva njegova ljubezen. Z močnimi čustvi je nabita situacija, ko Jezus pride v Betanijo in je Lazar že v grobu. Tudi Jezus se je razjokal. Izpostavil je svoje življenje, da je Lazarja vrnil v življenje, ker ga bodo zaradi tega dejanja veliki duhovniki obsodili na smrt. Za

vsakega od nas je Jezus pripravljen izpostaviti svoje življenje in naročiti: »Odvalite kamen.«

V nas so stvari, ki imajo zadah smrti, a z Jezusom je mogoče začeti novo življenje. Četudi so odnosi zlomljeni, nam Jezus daje novo priložnost. Skozi Božjo ljubezen naj bi videli človeka ne glede na njegove telesne ali duševne omejitve. Lazarjeva prizadetost ni kazen, ampak povod, da jim je bil Jezus še posebej blizu ... Naslonjeni na Božjo ljubezen zmoremo odpirati grobove. Ljubezen prižge luč na nov način. Potrebno je moliti, dopustiti, da Jezus pride v središče našega življenja.

Na koncu je p. Anton zmolil molitev za vse nas: »Jezus, ti se nisi bal vstopiti v družino Lazarja, Marije in Marte, čeprav si tvegaj svoje življenje. Blagoslovi vse, ki so prišli v Medžugorje, vsak s svojim trpljenjem. Naj po priprošnji blažene Device Marije izkusijo tvojo ljubezen. Amen.«

Gospa Ana Krainz, kako bi nam vi kot slepa oseba opisali romanje invalidov v Medžugorje?

Čeprav sem slepa, mi je na romanju zelo všeč. Všeč mi je, ker že vem, kako vse skupaj poteka in po kakšnem terenu se giblremo. To je za invalida, ki ne vidi, veliko vredno. Znaš stopiti, pa čeprav ne vidiš. Imam spremljevalko in poskrbljeno je tudi, da ima naša skupina, običajno

nas je v njej do 10 oseb, tudi vodjo, ki pomaga pri vseh ostalih delih. Ni me strah in zaupam dobrim ljudem. Všeč mi je tudi program na avtobusu, to, da kaj lepega zapojemo, kakšna lepa zgodba ali misel pa nas spodbudi k premišljevanju. Še bom šla, če mi bo le dano.

Andrej Cizl, ti si na romanju spremljevalec in pomočnik. Zakaj si se odločil pomagati invalidom in kaj ti daje v odgovor tvoja dobrota in pripravljenost storiti nekaj za drugega, nemočnega, pomoči potrebnega?

Bistvo vsega je želja biti del Božje ljubezni. Jezus je neizmerna, brezkompromisno darovana ljubezen. Del te Jezusove ljubezni postaneš, ko dopustiš, da te On uporabi za pomoč drugemu. Ko je krog Njegove ljubezni sklenjen preko tebe, se pojavi v srcu veličastna polnost, v določenem trenutku tudi začutiš, da želijo še solze privreti na plano.

Gospod, ki te pokliče v življenje, za tebe tudi vedno poskrbi, ti namenja darove. Ker pa zastonjskega daru ne moremo odkupiti, se lahko samo darujemo nazaj Jezusu, ki je v nemočnih še posebno navzoč. Jezus je nedvomno tudi zdravnik, ki ozdravlja tudi mene.

Kaj vas, gospa Darinka Koderman, navdihuje na tem romanju? V čem je izpolnitev tega romanja za vas in

Foto vir: <http://www.in-portal.hr>

kdo gre z vami? Vi ste medicinska sestra – ali koga spremljate?

Izhajam iz številne družine z Goričkega, natančno iz vasi Dolenci, vzgojene v krščanskem duhu. Leta 1984 sem se zaposlila v UKC-ju kot medicinska sestra in tu delam že 34 let. Prvič sem obiskala Medžugorje l. 1989. Takrat se mi še ni sanjalo, kakšne načrte ima z mano Božja Mati Marija. Po tem letu me je Medžugorje v mislih »preganjalo« noč in dan. Leta 1998 sem šla drugič, in nato že z družino vedno, kadar smo šli na dopust. Od l. 2007 sem v Medžugorju vsako leto z majhno skupino iz Prekmurja.

Leta 2014 pa se je zgodil preobrat, saj sem se prijavila g. Juriju za

spremljevalko romanja invalidov. Takrat sem spoznala, da je to bil načrt, ki ga je Mati Božja imela z mano že l. 1989. Moram povedati, da ima romanje invalidov zame prav poseben čar. Pomagam bolnim, ljudem s posebnimi potrebami, ostarelim ... Zelo rada jim prisluhnem, dajem upanje in zaupanje v neskončno Božjo ljubezen. S stiskom rok jim pokažem, da niso sami. Vsako leto komaj čakam na to romanje. To je zame kot »potujoča knjižnica«, kjer je veliko resničnih in edinstvenih življenjskih zgodb, saj nas je na avtobusu veliko in pot je dolga.

Moja ljubezen do Matere Božje je brezpogojna, ona je vedno z mano.

Vem tudi, da priporoča mene, moje družino, moje najdražje, vse tiste, ki so v mojih mislih, svojemu sinu Jezusu. Nisem sama, Bog me vidi in razume, prosim ga in mi pomaga.

Štefka Prah, vaju z možem poznam malo bolje. Povejta na kratko svojo zgodbo in se predstavita tudi tistim, ki še niso bili z nami.

Medžugorje je zame poseben kraj milosti, kamor se vsako leto rada vračam. Življenje mi ni prizanašalo, saj sem v dveh različnih prometnih nesrečah izgubila oba sinova, istega dne kot drugi sin pa se je poslovila tudi moja mama, ki je bolehalo za tumorjem na glavi.

Moja velika želja je bila, da bi šla za njimi. Kraljica miru Mati Marija me je obvarovala, da sem danes še tukaj. Prvič sem bila poklicana v Medžugorje na obletnico sinove smrti. Tam sem spoznala sedanjega moža, ki mi pomaga iz moje teme.

V Medžugorje se vsako leto rada vračam, saj tam dobim novih moči in vedno znova spoznam veliko novih bratov in sester v Kristusu, ki molijo tudi zame, da lažje prenašam svoj križ. Še posebej se veselim, kadar romam skupaj z invalidi. V teh ljudeh je namreč veliko ljubezni do življenja, topline in radosti. Smo kot ena velika družina. Že sedaj se veselim naslednjega romanja. Velika zahvala tudi sobratu Juriju za organizacijo, vodenje in duhovno

hrano, ki nam jo nudi.

Vera Skorenšek, kako si izvedela za to romanje? Kolikokrat si že bila? Boš še šla?

Letos bom petič romala z invalidi. Vsakič pridem domov bogatejša, saj moja vera tam oživi, ker sta tam združena nebo in zemlja ... Tam vidim Jezusa v vsakem človeku, v invalidu, spremljevalcu, naključnem romarju, domačinu ... Tam ni »jamranja«, je samo ljubezen, drug drugemu pomagamo nositi križ, ki tako postaja lažji, in Marija nam pri tem pomaga ... Ko se vrnem v vsakanje življenje, črpam iz tega romanja moč, da do naslednjič lažje hodim po ozki poti k Jezusu.

Hvala vsem za bogastvo vaših misli in osebnih pričevanj!

Pripravil Jurij Rakuš

Letošnje romanje invalidov in njihovih spremljevalcev bo od 14. do 17. junija. To je zaenkrat potrjen podatek, vse ostalo bom sporočil, ko bom dobil nova obvestila od organizatorjev iz Medžugorja, najkasneje v naslednji številki revije Mir. Vabim vas, da me spremljate na Facebook strani odmevizmedjugorja, kjer bom objavljajl novosti o romanju, lahko pa tudi pokličete na tel. 041/515-070.

SVETNIK 20. STOLETJA

SVETI MAKSIMILJAN KOLBE (1894–1941)

FORMULA SVETOSTI: »v = V«

Besedi svetost in svetnik v nas zbuja veliko spoštovanje in zastaviti si to kot svoj cilj, je, kot pravi Maksimiljan Kolbe, naša dolžnost. Zanj je bilo to nekaj povsem jasnega in preprostega. Mladim poslušalcem je zapisal zgornjo formulo za svetost in pojasnil tako: *»Vidite jo. Mali v je moja volja, veliki V je Božja volja. Kadar se ti dve volji križata v znak plus ali minus, tedaj postaja težko – nastaja križ. Ako pa ti dve volji postavimo eno poleg druge, ko ju izenačimo, postane vse lahko. To je tako preprosto, ker ni treba drugega, kakor da ubogamo ...«*

Majhen deček Rajmund je bil živahen, svojeglav, samosvoj in nagajiv, a iskren in pošten otrok. Rodil se je 7. januarja 1894 na

Poljskem v preprosti družini tkalcev, ki so morali za preživetje trdo delati, delovnik je trajal deset ur. Oče Julij Kolbe je bil velik, svetlolas, delaven in veren mož, poročen z Marijo, rojeno Dobrowski. Imela sta pet sinov, dva sta umrla že v rani mladosti, ostali so trije: Franc, Rajmund in Jože.

S svojo živahnostjo je Rajmund nekega dne tako razburil mater, da ga je pošteno okarala. *»Nesrečni otrok, kaj bo iz tebe!«* je dejala. Po tem dogodku se je Rajmund spremenil, kar naprej je hodil zadaj za omaro, kjer so imeli oltarček Čenstohovske Marije. Skrit v kotu je molil in jokal. Mamo je zaskrbelo in je vprašala, kaj se z njim dogaja. Povedal ji je, da mu je bilo tako hudo, ko ga je okarala, da je šel v cerkev vprašat Marijo, kaj bo z njim. Prikazala se mu je in v rokah

držala dva venca: belega in rdečega. Ljubeznivo ga je pogledala in vprašala, katerega želi. Beli je pomenil čistost, rdeči pa mučeniško smrt. »Oba hočem,« je odgovoril. Marija se mu je nasmehnila in izginila. Rajmund o tem ni želel nikomur več nič povedati.

Doma je bil pripraven za vse, za njegovo šolanje pa ni bilo denarja. Nekega dne ga je mama poslala k lekarnarju, ki je bil navdušen nad njegovim znanjem, odločil se je, da ga bo poučeval. Tako je skupaj z bratom naredil izpite in se, trinajst let star, skupaj z njim pridružil minoritom v malem semenišču v Lvovu, glavnem mestu Galicije. Kasneje je še mlajši brat Jože vstopil v samostan, ob njegovi odločitvi pa sta tudi starša storila enako. Oče je ostal v Krakovu pri minoritih, mati pa

Foto vir: <http://katoliska-cerkev.si>

je šla v Lvov k benediktinkam.

Leto 1914 je bilo milostno za Rajmunda, saj je na praznik Vseh svetih napravil slovesne zaobljube in prejel ime Maksimiljan. Bil je matematik, navduševala ga je vojaška strategija in študiral je filozofijo, teologijo, matematiko in fiziko. Bil je pravi vitez Brezmadežne, dejal je: *»Brezmadežna je najkrajša pot do Kristusa. Je orožje, s katerim se osvaja za Kristusa, je sredstvo, da se dušam daje Kristus. O Brezmadežni se boste več kakor z branjem naučili kleče pred njo.«*

Maksimiljan nikoli ni bil ravno dobrega zdravja, večkrat je zaradi jetike trpel hude bolečine in napovedovali so mu le kratko življenje, a vendar njegovi sobratje radi pripovedujejo o njegovih izrednih razumskih zmožnostih in krepostih, o njegovi dobri volji, pripravljenosti pomagati, redoljubnosti in pokorščini. 28. aprila 1918 je bil posvečen v duhovnika in poslan v Krakov. V samostanu ni bil dobro sprejet, mnogi sobratje so ga podcenjevali. Pustil jih je, naj govorijo, kar hočejo, svoje akademske naslove in znanje je uporabljal za pridobivanje duš, do slave in ugleda mu ni bilo. Zaradi bolezni je bil poslan v sanatorij v Zakopane in tam je imel predavanja, da so ga imenovali *»studenec učenosti«*.

K njemu so prihajali vsi, veliko se jih

je spreobrnilo ali sprejelo vero. Njegova izrazita poteza je bila vztrajnost v vsaki, še tako težki stvari. Če so ga vrgli skozi vrata, se je vrnil skozi okno. 17. novembra 1917 je ustanovil Vojsko Brezmadežne. Navaja štiri pripomočke, ki naj jih uporabljajo: zgled, molitev, trpljenje in delo. Delo Brezmadežne mora biti razcvet notranjega življenja, živa voda, ki se pretaka, in plamen, ki veselo plapolja. Ker v samostanu ni dobil podpore, je šel na ulico, kjer so ga dobro sprejeli in bili navdušeni nad njim. Ustanovil je list Brezmadežne – leta 1922 je izšla 1. številka Viteza Brezmadežne, ki jo je napolnil povsem sam; 2. številko je tudi izdal, a denarja za kritje stroškov ni imel. V samostanu mu niso želeli pomagati, zato se je obrnil k Mariji.

Po maši je na svojem oltarju našel kuverto, v njej pa ravno toliko denarja, kakor ga je bilo potrebno plačati tiskarni. Na listku je bilo napisano: »*Za mojo Mater – Brezmadežno*«. Tekel je h gvardijanu in ta mu je dovolil s tem denarjem plačati tisk.

V začetku so list pošiljali zastonj vsem, nato pa napisali: »*Prav radi pošiljamo list vsem, ki ne morejo ničesar prispevati k delu Brezmadežne, pa tudi onim, ki bi si mogli kaj pritrpati*.« Kmalu so ljudje začeli pisati in pošiljati denar, odpovedovali so se tobaku, gostilni, raznim drugim nakupom ter prispevali, zato da bi list zmogli pošiljati čim večjemu številu ljudi. Leta 1926 so imeli mesečno naklado 45.000 izvodov.

Foto vir: <http://niepokalanow.eu>

Blizu Varšave je Maksimiljan želel kupiti zemljišče, tja je postavil Marijin kip, a odobritve gvardijana ni dobil. Brez ugovaranja je šel to sporočit lastniku, ki ga je vprašal, kaj naj s kipom. Maksimiljan mu je odgovoril, naj kar ostane tam, kjer je. Lastnik se je strinjal in dodal, naj z njim vzame še zemljišče, in to brezplačno. Tako je nastalo mesto Brezmadežne – Niepokalanow. Delo se je širilo, naklada večala. Maksimiljan pa je želel zajeti ves svet, zato je odpotoval na Japonsko, tudi tam je začela izhajati revija, ki izhaja in deluje še danes.

2. svetovna vojna je bila vse bliže in 19. septembra so se prvič prikazali Nemci na motornih kolesih in brate naložili na tovarne vagone ter jih odpeljali v taborišče v Amtitz; nekateri bratje so se kmalu vrnili v Niepokalanow. 17. februarja pa je pred vrata samostana pripeljal črn avto in Maksimiljana Kolbeja so odpeljali in zaprli. Maja so ga odpeljali v Osviecim oz. Auschwitz. Dodeljen je bil najtežji skupini, imenovani »babice«, katere poveljnik je bil krvavi Fritzsch. Konec julija 1941. je iz njegovega bloka št. 14 pobegnili jetniki. Za vsakega ubežnika so izbrali deset ljudi, ki so jih peljali v blok obsojenih, da so umrli od lakote. Vodja Fritzsch je naslednji dan izbiral žrtve. Običajno bi izbrali šibke, a ta vodja se je rad izživljal in izbiral žrtve po svoji meri. Eden

Foto vir: <http://www.brewiarz.katolik.pl>

izmed izbranih je zastokal: »Uboga moja žena in otroci! Nikdar več jih ne bom videl!« Tedaj pa se je oglasil oče Kolbe in prosil, da bi rad umrl namesto jetnika, ki je prej stokal, Franca Gajowniczka. Njegova prošnja je bila uslišana, z ostalimi je šel v celico smrti Maksimiljan Kolbe, ki je podzemne prostore groze spremenil v podzemno cerkev. Kričanje je utihnilo, slišala se je nežna pesem in molitev. En za drugim so jetniki umrli, Maksimiljana pa so našli pri polni zavesti s ponujeno roko, da mu vbrizgajo smrtonosno injekcijo. Devica Marija

je prišla ponj na predvečer vnebovzetja.

Leta 1982 je Kolbeja (po dveh čudežih na njegovo priprošnjo) za mučenca kanoniziral Janez Pavel II. Dogodka se je udeležil tudi takrat še vedno živ Franc Gajowniczek.

Samostan v Niepokalanowu še vedno deluje, obiskujejo ga romarji od vsepovsod. Glasilo Brezmadežne pa je najbolj razširjen katoliški časnik na Japonskem. Vojska Brezmadežne šteje že okoli tri milijone članov.

Nekaj misli

»Tam, kjer je duša, ki se je čisto posvetila Devici in jo ljubi z vsem srcem, je nemogoče, da njena ljubezen ne bi prešla na okolico ter na ta način rešila mnogo duš.«

O Brezmadežni je dejal: »Ne zaupajte

sami vase! V vseh težavah in preizkušnjah se prepustite Brezmadežni, pa boste gotovo zmagali. Želim, da jo ljubite tako, da brez nje ne boste mogli več živeti.«

O sebi: »Predstavljam si kakega znamenitega slikarja, ki bi svoje slavno delo opravljal z metlo. Brezmadežna je slikar, jaz sem metla.«

O reviji: »Preden je oče Maksimilijan odposlal kako številko, jo je tako dobro 'zamotal v molitev', da je potem lahko sama hodila ...«

Čudežno ozdravljenje

Na prstu se je Kolbeju naredil neke vrste tvor in zdravnik mu je dejal, da je začel gniti in da se ne da pomagati, zato bi bilo najbolje prst odrezati. On pa je imel lurško vodo in je slišal za ozdravljenja z njo. Prosil je zdravnika, naj mu da obkladke z lurško vodo. Že dan po tem mu je zdravnik dejal, da operacija ne bo potrebna. Priče so si soglasne, da je bilo to čudežno ozdravljenje.

Poimenovanje Brezmadežna je Maksimilijan Kolbe nekako vpeljal v poljski jezik, kjer je bil v rabi naziv »Matka Boska« – Mati Božja. Besedo Brezmadežna (polj. Niepokalana) je »našel« v Rimu in poimenovanje, ki izraža Marijino največjo prednost, želel vpeljati v vsakdanji govor.

Foto vir: <http://maryjni.pl>

Klavdija Jurišić

Foto vir: <http://uatom.org>

PRIČEVANJE

POTOVANJE IZ BRUSLJA – MARIJA JE POMAGALA

V jesenskem času mi je še posebej hudo. Še vedno mi je živo pred očmi tisti nikoli pozabljeni nebeško lepi, spodbudni in mili nasmeh Marije iz Medžugorja dan pred slovesom ljubljenega očeta. Lani sem v tistem času potovala na srečanje delovne skupine v Bruselj. Tam so povedali, da predsedujoči zapušča skupino in odhaja na drugo delovno mesto. Prešinilo me je, da imam s seboj ravno še eno podobico Marije Čudodelne svetinjske iz Kapele usmiljenih sester na Rue du Bac v Parizu.

Po sestanku smo se poslavljali. Ko sem prišla na vrsto, sem prijaznemu gospodu iz Italije stisnila v dlan čudodelno svetinjsko z molitvijo v angleščini. Vidno je bil ganjen. Povedal je, da se starejši sin pripravlja na prejem prvega sv. obhajila in da je njegova žena, protestantka, navdušena nad slovesnostjo tega obreda, ki ga oni ne praznujejo. Še bi si kaj povedali, a bilo je treba kreniti proti letališču. Zaradi pregleda prtljage se je približal tudi čas odhoda. Poslovila

sem se od kolegice, ki je letela na Madžarsko. Ob pogledu na mobi sem videla neodgovorjeni klic sestrične Hermine. Zelo sem jo želela poklicati, saj se vedno zgodi tako, da se slišiva ob »posebnih prelomnicah«. Prvi potniki so že pričeli odhajati proti kontroli iz letališča. Hitro sem poklicala nazaj in uspela slišati prijazen glas sestrične, ki me je pomiril, saj sem zvedela, da sta z možem mislila na nas, ko sta bila v Sveti deželi. Prav toplo mi je bilo pri srcu, da smo povezani, četudi se ne vidimo pogosto, se pa vedno takrat, ko je najbolj potrebna topla bližina sočloveka. Z veliko hvaležnostjo sem se spomnila tudi vseh »mojih« iz skupine za starše pod vodstvom spoštovanega in dragega patra Zdravka z Viča, ki so mi z rednega srečanja pisali pozdrave in me zelo razveselili.

Vsi potniki smo se že vkrcali za večerni let proti Ljubljani. Letalo ni bilo polno in sam polet ni bil nič posebnega do takrat, ko smo, tako kot je to v navadi, zaslišali obvestilo, da smo se pričeli spuščati. Po vseh

pravilih in kot sem bila do tistega oktobrskega ponedeljka navajena, bi se moralo letalo začeti počasi spuščati, vendar tokrat ni bilo tako. Letalo se je celo malo dvignilo, nagnilo najprej na desno in kmalu zatem še na levo stran, se potem res začelo spuščati, videli smo že lučke, bele, rumene, vedno nižje smo se spuščali ... nato pa, nenadoma zopet nagel preobrat navzgor – in vsa zgodba se je ponovila. Občutila sem želodec, ki se mi je nevarno dvigal in spuščal, pogledala sem na uro, kazalci so kazali že krepko čez deseto zvečer, ko bi že morali pristati. Hitro sem pogledala okrog sebe, misleč, da se morda samo meni dozdeva, da tokrat ne gre vse po načrtih, a sem se motila. Še več, potniki smo zrlili drug v drugega bledih obrazov, kot da bi hoteli vprašati, kaj se vendar dogaja ... Zaskrbljenost je vsak trenutek naraščala.

Zraven mene je ob oknu sedelo mlado dekle, vprašala me je: »Kaj pa pravi stevardesa?«

Obrnila sem se nazaj proti sedežu za stevardeso. Ta se je držala za svoj sedež, oči je imela zaprte. To sem tudi povedala sopotnici, ki jo je postalo še bolj strah. Vse nas je zelo skrbelo, zakaj ne pristanemo, saj je bila noč popolnoma jasna in mirna.

Sklenila sem roke, da so se mi pobelili členki prstov. V mislih sem bila pri vseh tistih nedolžnih ljudeh, ki so umrli zaradi namere pilota, ki se je odločil za katastrofo. Vsake toliko so me prešinile čudne misli: ali pilot razsodno upravlja letalo? Ali morda deluje pod prisilo?

Pred očmi se mi je ves čas prikazovala molitev, ki jo je razodela Marija, ko se je prikazala preprosti sestri Katarini Laboure (še pred dogodki v Fatimi in Lurdu): »O, Marija, brez madeža spočeta, prosi za

nas, ki se k tebi zatekamo.« Venomer sem ponavljala to molitev, hkrati pa sem se trudila, da ne bi bruhala. V kosteh sem čutila strašen hlad strahu. Zdelo se je, da pristajamo že celo večnost. Ob vsem tem sem se živo spomnila sporočila z Marijino sliko, ki sem ga prejela na sestanek, da bi dobro opravila točko dnevnega reda.

Tudi na drugih obrazih se je zrcalil velik strah. Kazalci na uri so se pomaknili proti pol enajsti. S trdno sklenjenimi rokami sem še vedno ponavljala Marijine besede, neslišno sem premikala ustnice. V tistem trenutku pa – od vseh, kar nas je bilo na letalu, tako težko pričakovani zvok koles, ki se dotaknejo tal – odrešilni pristanek. Močno sklenjene roke so popustile. Prva stvar, na katero sem najprej pomislila, je bila – **Marija, le kako se Ti naj najprej zahvalim?!** Polna adrenalina sem v hipu vstala s sedeža, nekateri pa niso mogli. Sklepala sem na slabost ali vrtoglavico.

Mož, ki je prišel pome, je povedal, da sem bila ledeno mrzla, ko me je prijel za roke, in kot brez duše. Adrenalin je popustil. V avtu mi je postalo tako slabo, da sem lezla vedno nižje. Doma sem se s pomočjo starejše hčerke komaj privlekla do postelje, spotoma sem mlajšo objela s pogledom. Kako sem bila ta večer hvaležna za življenje, sploh ni treba posebej poudarjati. Zahvalila sem se Brezmadežni, prepričana, da me je

prav Ona varno pospremila domov.

Naslednji dan mi je mlajša hči rekla: »Mami, prosila sem (pokojnega) dedija za tvojo varno vrnitev«, starejša pa je rekla, da jemlje moje poti kot samoumevne, tokrat pa je ves dan mislila name, da je bilo »nekako čudno in drugače«. Hvala, Marija!

Največja motivacija, da sem se tega dne dvignila iz postelje, je bila dolžna zahvala Mariji. Zato sva šli z gospo Marto k maši k frančiškanom. Ko sva iz duhovnikovih ust zaslišali: »Kdor veruje v Stvarnika, ga bo Gospod odrešil gotove smrti ...«, sva se samo spogledali, saj je bila ta misel kot nalašč zame.

Nataša Kozamernik

V SPOMIN

MAJA ZALAR (1926–2013)

MOJA ROMANJA Z MAJO

Ko so se začela prikazovanja, me je moževa mama večkrat povabila v Medžugorje. Še zelo mlada in pametna sem ji dala vedeti, da to ni zame. Notranji glas pa mi ni dal miru in me je nežno vabil k Mariji. Še sama ne vem, kako sem takrat prišla v stik z gospo Majo. Pogovarjali sva se po telefonu. Majin glas je bil resen: »Marija vas kliče.« V moji glavi pa: »Lari-fari, Marija pa ravno mene kliče!« in sem odklonila. Maja pa se ni dala, čez mesec dni me je zopet poklicala in mi predstavljala Medžugorje. Izgovarjala sem se:

»Imam majhne otroke, delo v župniji ...« Maja ni odnehala. Po dveh letih se nisem mogla več upirati. Bil me je sam »firbec«, če je res tako lepo, kot mi Maja govori. Ta velika žena je točno vedela, na katero tipko je potrebno pritisniti, da izgubljeno dušo pripelje v Marijin objem. Če je opazila kanček upanja, se je kot levinja borila za duše, da bi jih čim več pripeljala nazaj k Bogu.

Ko me je zagledala, me je pristrčno objela. Pričakovala sem staro ženičko, pred mano pa je stala neverjetno vitalna in gibčna gospa, ki nikakor ni kazala svojih let. V avtobusu je po dobrodošlici tistim, ki

so bili na romanju prvič, sledil blagoslov vseh. Potem pa nas je resno opozorila: »Kdor gre dol kot turist, bo nazaj prišel kot turist. Kdor pa gre kot romar, bo nazaj prišel kot romar. Od vas je odvisno, koliko milosti boste prejeli.« Kar zamislila sem se ...

Potem pa se je njen glas raznežnil in dobil poseben prizvok, ko je začela govoriti o Mariji in njeni ljubezni: »Marija nas čaka, ona točno ve, zakaj prihajate dol. Vidi vaše srce, vaša bremena, težave. Želi pa, da svoje srce popolnoma izpraznite, da bo lahko vanj položila svoje milosti. Zamislite si, da imate v rokah »punkeljček«. Odprite ga, vse želje, prošnje, težave položite vanj, lepo ga zavežite in položite pod Marijine noge. Ne razmišljajte, temveč se prepustite Marijinim rokam.« Moje oči so se napolnile s solzami, začutila sem ljubezen, ki je ne znam opisati. Potovali smo skoraj 10 ur, pa mi je vožnja minila, kot bi mignil. Vpijala sem Majino neutrudno pripovedovanje o Mariji, vidcih. Začelo se mi je odpirati doslej neznano obzorje. Prvič v življenju sem začutila, da sem ljubljen Božji otrok.

Preden smo stopili z avtobusa, smo pozdravili Marijo s pesmijo, nato pa nas je resno opomnila: »Obnašajte se spoštljivo, to je sveta zemlja.« Ta vrla žena se ni prilagajala nam, mlačnežem, ni bila polovičarka, ni

pokazala strahu. Ko je bilo potrebno, nas je poučila in opozorila kot dobra, stroga mati. Zakaj tako natančno opisujem? Ker če Maja ne bi delovala tako tankočutno in v skladu z Božjo voljo, bi bile po toliko letih njene besede pozabljene. Meni pa še danes zvenijo v ušesih.

Takoj smo odšli v cerkev in ostali do konca programa. Nikomur še na misel ni prišlo, da bi ravnal drugače. Kasneje pri večerji se je ustavila pri vsaki mizi, do vsakega romarja je bila zelo pozorna, znala je prisluhniti in spodbuditi, kjer je bilo potrebno. Razlik ni delala. Bila je vesela, vedno dobre volje in zelo skromna. Svoje poslanstvo je opravljala zelo predano in požrtvovalno. Večerjala je ponavadi zadnja, imela sem občutek, da sploh ne ve, kaj daje v usta; pri hrani se je tudi zelo premagovala (to sem opazila tudi pri njej doma).

Zelo velik pomen je pripisovala sv. spovedi. Po večerji nam je za ta zakrament dala resne napotke; če je bilo potrebno, nas je sama peljala do spovednika ali pokazala, kje so slovenski spovedniki. Naslednji dan nas je večkrat vprašala, če smo opravili sv. spoved in kako je bilo. Sama sem se prvič v življenju res dobro spovedala, naredila življenjsko spoved in razkrila svojo dušo pred Gospodom takšno, kot je. Solze so tekle in prvič v življenju sem začutila, da sem resnično ljubljen.

Ko smo šli na Podbrdo, sem ob njej

prvič spoznala pomen rožnega venca. Njene besede so bile tako mile in sočutne, da nas je ganila do solz. Res, ta žena je bila orodje v Božjih rokah. Tudi razlaga križevega pota je bila taka, da sem marsikje videla samo sebe, kako želim Gospoda.

Učila nas je, kako zelo pomembno je zahvaljevanje. Takoj ko smo se odpeljali iz Medžugorja, so sledili rožni venec zahvale, pričevanja romarjev in zahvaljevanje Materi Božji za vse, kar smo prejeli. Seveda so potem še sledili rožni venci! Tako nas je učila, ne da bi se sploh

zavedali, da nas poučuje! Vsako romanje so bile zame čudovite duhovne vaje, ker sem prejemala moč in pomoč, da sem začela uvajati Marijina sporočila v svoje življenje.

Maja je dosledno izpolnjevala Božjo voljo, čeprav ji je bilo včasih zelo težko. Ko je začutila, da se končuje njena življenjska pot, si je zelo želela, da bi jo nadomestil kdo, ki bi res predano nadaljeval njeno delo. Priporočala se je, iskala, pa ni dobila odgovora. Kakšen mesec preden se je poslovila, sem jo obiskala na njenem domu. Vprašala sem jo: »Gospa

Maja, že imate koga?» Utihnila je, pokazala s svojo drobno roko navzgor in po premisleku rekla: »Bodo že gor poskrbeli.« Popolnoma se je vdala v Božjo voljo in ni se več obremenjevala. Vedela je, da bo Marija naredila tako, kot je edino pravilno. Sama pa je do konca delala marljivo, dostojanstveno in s popolno daritvijo same sebe Mariji. Tako kot Marija večkrat česa ni razumela, pa je vedno odgovorila svoj DA, vdana v Božjo voljo. Ni gledala nase, ni se smilila sama sebi, ampak je molila, se žrtvovala in neutrudno delala za Gospodov vinograd. Res velika in plemenita žena, ki nam je lahko vsem za zgled. S svojim življenjem nam je pokazala, kako je potrebno skrbeti za svojo dušo in kako moremo tudi mi s svojim zgledom skrbeti za duše, ki so okrog nas, da ne zaidejo.

Hvaležna sem Bogu, da mi je na pot poslal Majo, da je bila z Božjo pomočjo tako vztrajna in nepopustljiva. Sprašujem se, kaj bi bilo z menoj, če se ne bi odzvala. Bila sem trd oreh. Vodila me je, usmerjala, poučevala in samo po njeni zaslugi sem se tako močno srečala z Marijo in njenim Sinom in sem taka, kot sem. Maja je vso skrb usmerila v to, da sem začutila ljubezen Materino in Boga Očka. Trdno tudi verujem, da je po Majini zaslugi že veliko duš našlo pravo pot in se rešilo.

Gospa Maja, hvala vam. Pomagajte nam s svojo priprošnjo, da bomo hodili po poti, na katero nas kliče Gospod, in postajali vedno bolj podobni nebeški Materi.

Ivanka

Marec-april 2018

29

MARIJA, ŽENA TRETJEGA DNEVA

Marija, žena tretjega dneva,
zbudi me iz nemirnega spanja,
ko sem se previdno umaknil iz arene življenja.
Ti si verovala v Sinovo vstajenje,
ko so drugi izgubili upanje in bili razočarani.
Tebi ni bilo treba hoditi z ženami zjutraj h grobu.
V tvojem srcu je bila tiha in vesela gotovost,
da bo Gospod vstal in se bo, slej ko prej,
prikazal svojim preplašenim učencem.

Res, da je bilo tvoje srce ranjeno,
saj si bila ob njem, ko so ga krivično obsodili,
ga bičali kot upornika in hudodelca
ter ga prepustili v kruto smrt na križu.
Mrtvega si sprejela v naročje
in ga pokopala v nov grob v bližnjem vrtu.
Žene so videle njegov smrtni boj in zmago nasprotnika,
ti pa si videla globlje – preveč je bilo v njem življenja,
da bi mogel ostati v smrti.
Začutila si njegovo zmago nad hudobo,
ki ga je križala in razlila njegovo kri.
Samo ti moreš povedati, da je bila smrt premagana
in je izgubila svojo popolno moč v svetu.

Marija, žena tretjega dneva,
tudi meni prinesi sporočilo,
da smrt ni zadnji dogodek v mojem življenju
in ne ustvarja nepremagljivega strahu,
sporočilo, da imajo krivice skrajšane dneve
in da bodo razkriti tisti, ki lažejo pred množicami.
Gospodovo vstajenje spreminja podobo človeštva
in briše solze vseh, ki jočejo in so potlačeni, bolni,
zavrženi.

Marija, žena tretjega dneva,
pomagaj mi odvreči smrtno pokrivalo z moje glave.
Ne dopusti, da bi ostal v grobu ravnodušnosti,
naj mi tvoj Sin odveže vse nevidne povoje
nemoči, razočaranj in grehov
ter mi natoči novo vino veselja s svoje praznične gostije.
Pomagaj mi vzpostaviti notranji mir in daj mi pogum,
da bom iskren in ne bom pomakal koščkov kruha
v skledo grenke izdaje ljubezni.
Obvaruj me pred sebičnostjo in razkleni moje roke,
da bom mogel izročiti svoje življenje Gospodu,
ki mi prihaja naproti v velikonočnem jutru.

Primož Krečič

Foto vir: <http://win.comunitacenacolo.it>

Marec-april 2018

31

PRIČEVANJE

MOČ BOŽJEGA USMILJENJA

V svetem letu Božjega usmiljenja sem prejela veliko izrednih milosti, še posebej veliko milost pa sem dobila na praznik Božjega usmiljenja, ko sem zaključila devetletnico, da bi svojemu pokojnemu očetu izmolila popolni odpustek. To me je zelo presegalo, o tem sem nenehno razmišljala. Vedela sem, da ima Jezus z menoj načrt. Molila sem dalje. Vedela sem tudi, da moram drugim govoriti o Božjem usmiljenju.

Po notranjem navdihu sem od 29. oktobra do 1. novembra 2016 obiskala skupnost Božjega usmiljenja v Myslibórz, prvem svetišču Božjega usmiljenja na Poljskem in na svetu, ki ga je sv. Favstina opisovala v svojem dnevniku. Morala sem na pot, čeprav sem šla v neznano. Ko sem prišla tja, sem bila zelo presenečena. Tam sem zelo močno čutila duha Medžugorja in Jezusovega duha, kot da bi vse bil en sam kraj, ena sama resničnost. Zato ni bilo nič nenavadno to, da smo se v skupnosti pogovarjali tudi o Medžugorju.

Po novem letu sem se odločila, da bom organizirala romanja na Trsat. To Marijino svetišče je namreč dobilo dovoljenje od svetega očeta, da ima zaradi 650-letnice prihoda

milostne podobe Matere Božje na Trsat privilegij svetoletnih vrat. Prvi datum, ki sem ga določila, je bil 11. februar 2017, pa se takrat nisem zavedala, da je to praznik lurške Matere Božje.

Po Božji previdnosti sem torej z manjšo skupino na ta praznik romala na Trsat. Prišli smo k jutranji sveti maši. Pred tem sem molila tudi devetdnevnic, saj sem želela popolni odpustek darovati za svojega pokojnega polbrata Andreja, ki se je tragično ponesrečil v gorah. Okrog enajstih je prišla skupina hrvaških romarjev, ki so ob 11.30 imeli sveto mašo. Nisem vedela zakaj, a čutila sem, da moram iti še k eni sveti maši. Bilo je zelo milostno, saj je bil na začetku najprej obred bolniškega maziljenja. Ravno ob 12.00 je duhovnik bral odlomek evangelija o angelovem oznanjenju Mariji, da bo spočela Sina. To je bil zame velik znak, saj človek tega nikakor ne bi mogel tako natančno časovno uskladiti. V tistem trenutku sem čutila izredno močno Božjo navzočnost. Zdelo se mi je, kot da sem v Medžugorju. Tisti dan sem zelo iskala trenutke osebne ali skupne molitve, kar se mi je zdelo precej nenavadno. Domov sem prišla zelo

Foto vir: <http://www.stolnica.com>

pozno, skoraj ob 23. uri. Ne vem, zakaj sem prižgala računalnik in odprla spletno stran Medžugorja. Tedaj nisem mogla verjeti svojim očem. Videla sem namreč, da je ob 12.00 papež Frančišek sporočil, da Sveti sedež v Medžugorje pošilja svojega posebnega odposlanca, msgr. Henryka Hoserja. V tistem trenutku sem razumela, kako velika je skrivnost Božjega usmiljenja.

Od 2. do 6. avgusta 2017 sem se nameravala udeležiti duhovnih vaj v tišini na Poljskem. Vse sem imela dogovorjeno in pripravljeno. Ko pa bi morala na pot, se je doma zgodila nesreča, vzbudila v meni nemir in mi preprečila odhod. Zaradi tega sem

bila v veliki stiski in tisto noč nisem zatisnila očesa. Drugi dan se je situacija razrešila, in ker nisem zdržala doma, sem odšla do duhovnika, da me pred odhodom blagoslovi. Po premisleku pa mi je postalo jasno, da bom na cilj prišla dva dni po začetku duhovnih vaj. Tega pa nisem hotela, saj bi s svojim prihodom zmedla ostale udeležence. Zato sem odšla v Medžugorje. Rekla sem si: če že ne bom na Poljskem, bom pa v molitvi med 40.000 mladimi pri Mariji. V Medžugorje sem prišla 3. avgusta 2017. Večino časa sem preživela pred Najsvetejšim, v molitvi in tišini. V petek pa se je zgodilo nekaj, kar mi je

pokazalo, kako veliko je Medžugorje in kako veliko je Božje usmiljenje. To je bil vsaj zame neverjeten Božji poseg.

Med večerno sveto mašo, takoj po tistem, ko sem prejela sveto obhajilo in pokleknila, da se Jezusu poklonim, je k meni iz množice 40.000 ljudi pristopila neka žena in mi rekla sledeče besede: »Jaz sem Poljakinja. Vidim, da si posebna oseba in da zelo ljubiš Jezusa. Dam ti ta šal, v katerim so delčki Jezusove krvi in vode. Bil je v dotiku z relikvijo Jezusove krvi in vode v svetišču v Čenstohovi.« Okrog naju je bila tišina po svetem obhajilu, midve pa, do tistega trenutka neznanki, sva obe jokali. Jaz sem razumela, kaj mi Jezus sporoča. Drugi dan sva se srečali. Ugotovili sva, da je članica močne molitvene skupine iz Varšave in da imava veliko skupnega.

Še veliko bi lahko pisala, a upam, da sem po Božjem navdihu napisala

tisto, kar je pomembno. Želim si, da bi s to pripovedjo vsakomur približala moč Božjega usmiljenja. Vsakemu polagam na srce: molimo za duhovnike, molimo v uri Božjega usmiljenja (ob 15.00), združeni z Jezusovo zapuščenostjo v času umiranja. Zaupajmo v Njegovo brezmejno usmiljenje in z molitvami in prošnjami zadoščujmo za svoje greha in za grehe vsega sveta. Molimo tudi za umirajoče današnjega dne (to je sveta Favstina molila vsak dan), za duše v vicah ... in vse te molitve pridružujmo molitvi rožnega venca, h kateri nas vabi Kraljica miru. Postavimo Jezusa v središče svojega življenja in delovanja. Pojdimo za Njim, ki je mir, in v potrpežljivosti prenašajmo preizkušnje in drug drugega.

Andreja Pezdevšek

5. MARIJIN DAN

SOBOTA, 9. JUNIJA 2018

CERKEV MARIJINEGA OZNANJENJA

V VELESOVEM

OKVIRNI PROGRAM

- 9.00 Molitev rožnega venca
- 10.00 Nagovor gosta
- 11.30 Sveta maša**
- 12.30 7-krat Oče naš, Zdrava Marija,
Slava Očetu, blagoslov predmetov
- 12.45 Molitev za ozdravljenje pred Najsvetejšim
- 13.30 Zaključek

PRILOŽNOST BO ZA SVETO SPOVED.

PRIPOROČAMO

FILM MARIJINA ZEMLJA

Meni je bil film Marijina zemlja zelo všeč. In bistven se mi zdi nagovor že ob začetku filma: "Za vse, ki iščejo". Za vse, ki iščejo Očeta, Ljubezen, dom, upanje, veselje in smisel življenja v tem hrupnem zemeljskem življenju, ki izpodriva prave vrednote. Zaradi tega se ljudje počutimo osamljene, zapuščene, brez pravice in možnosti za pravo življenje. (Nataša Furjan, prof. španščine in pedagogike)

V filmu Marijina zemlja se človek sreča z ranjenimi srci ljudi različnih poklicev in starosti, ljudi, ki so žrtve greha razkristjanjene družbe. Film je klic sleherniku k branju in poznavanju Božje besede in vabilo Device Marije k spreobrnjenju in boljšim medčloveškim odnosom.

Režiser nagovori gledalce in jih spodbudi k razmišljanju o odgovornosti za medsebojne odnose, o nemoči in porazu bivanja, ki ne pozna molitve in Boga! Film je kot vabilo na »pot srca«! Emanuel!

Pričevalci, npr. manekenka – objekt, ki zaradi kariernega strahu splavi, prostitutka, ki je prej morda bila moški, zlorabljeni otroci (posilstva, droga, prostitucija), od hude bolezni iztrošena plesalka v Las Vegasu, zdravnik ginekolog, ki izvršuje

splave, dokler se ne sooči z resnico, da je embrio vse od spočetja človek, stopijo na pot spreobrnjenja.

Svetloba v temi ranjenih src je ljubezen duhovnika, ki zgradi sredi tropskega gozda »Center za ozdravitev ranjenih otrok« (5–15 let) in nenazadnje, pripoved mladega dekleta, ki je iz ohromelosti v invalidskem vozičku v Medžugorju čudežno vstala in znova shodila na poti zahvaljevanja Medžugorski Mariji. (Jana Vizjak, akad. slikarka)

To sta le dve oceni filma, ki je nastal že leta 2013, pa smo ga letos končno dočakali tudi v Sloveniji. Premierna predstavitev Marijine zemlje je bila konec januarja v Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani. Marca pa so ga začeli predvajati v ljubljanskem Koloseju (kjer ga v času, ko revija nastaja, še predvajajo, čeprav samo v enem terminu), pa tudi po drugih slovenskih kinematografih.

Na spletni strani www.kolosej.si ga predstavljajo tako: »Zgodba v režiji Juana Manuela Cotela govori o odvetniku, ki natančno kot hudičev advokat izprašuje ljudi, ki trdijo, da so doživeli mistično srečanje z devico Marijo. Film, narejen kot vohunski triler, odgovarja na vprašanje, ali so pričevanja ljudi, ki trdijo, da so videli

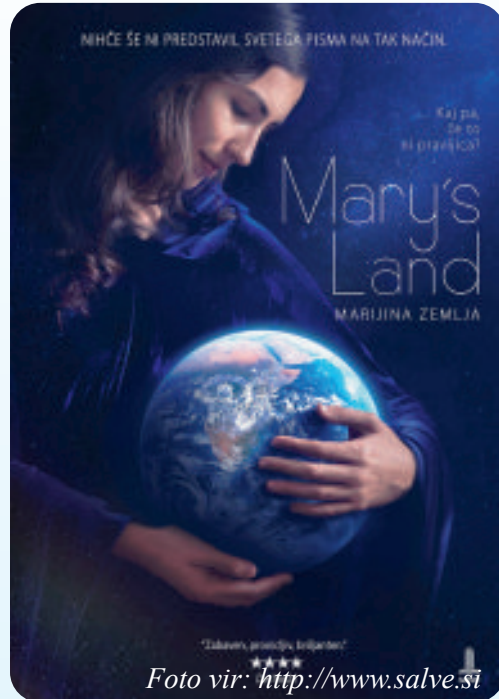

Marijo, resnična ali ne. Poglobi se tudi v vprašanja, kdo je ta bog, ki se imenuje »Oče«, kdo je Jezus ter kakšno vlogo in pomen ima njegova mati Marija. In, če vse drži; kakšne posledice ima to za moje življenje? Pomembno vlogo imajo tudi mesta Marijinega prikazovanja (Guadalupe, Medjugorje, Lurd in Fatima).«

Povejo še, da film podira meje gledanosti in da dosega velik uspeh, čeprav v njem ne nastopa nobeno slavno ime (so pa slavni nekateri pričevalci). Dodajo tudi, da se ljudje zaradi njega spreminjajo: »Pričevanja tistih, ki so si film ogledali, govorijo sama zase. Ljudje, utrujeni od življenja, so se ga spet začeli veseliti, ženske so se odločile proti načrtovanemu splavu, ljudje so se spovedali in zopet našli notranji mir, nekdanji duhovnik se je spet vrnil v svojo službo, mnogi so se vrnili v cerkve in prejeli zakramente, mnogi so (ponovno) odkrili vero. Film je tako tudi evangelizacijski.«

Vesela novica za vse tiste, ki si filma niste mogli ogledati v kinematografih, ali za tiste, ki bi si ga želeli večkrat pogledati tudi v miru domačega okolja (ter ob njem razmišljati, moliti), je, da je pri založbi Salve pravkar izšel DVD z naslovom MARY'S LAND, Marijina zemlja. Vreden je nakupa in zagotovo bo nagovoril tudi nas!

Mirjam Sterle

Na naslednjih dveh straneh objavljamo zgodbo enega od pričevalcev v tem filmu, dr. Johna Bruchalskega.

PRIČEVANJE

BOŽJE V MODERNI MEDICINI

Dr. John Bruchalski je odraščal v verni družini. Njegov odpad od vere se je začel v srednji šoli. Družil se je s profesorji in prijatelji, ki so trdili, da se katoliška Cerkev lahko spreminja s kulturo, da se bo njeno učenje o ločitvah, istospolnih porokah, splavu in kontracepciji sčasoma poenotilo s prevladujočimi družbenimi vrednotami. Zdelo se mu je, da je še vedno lahko dober katoličan, čeprav ne upošteva določenih stvari, ki jih uči Cerkev. Ko je začel študirati medicino, se mu je zdelo, da sta splav in kontracepcija odraz skrbi za zdravje, srečo in neokrnjenost ženskega reproduktivnega cikla. V želji, da bi bil najboljši ginekolog, se je naučil različnih načinov opravljanja splava, sterilizacije in umetne oploditve.

Sčasoma pa so se začeli pojavljati dvomi. Na klinikah, kjer je delal, ni videl sreče in veselja. »Kolikor več splavov sem opravil in kolikor več kontracepcije sem predpisal, toliko več je bilo razdrtih razmerij, infekcij, uničenja in strtosti. Profesorji so mi zagotavljali, da potrebujemo samo več študija, več kontracepcije, več splavov, da bomo to razumeli. Nisem več vedel, kaj naj storim.« Prvi klic po vrnitvi k veri iz svojega

otročstva je začutil, ko ga je prijatelj povabil na izlet v Mehiko. Pri Naši Gospe iz Gaudalupa, ki je zavetnica nerojenih, je zaslišal: »Zakaj mi povzročaš rane?« Takrat še ni bil pripravljen na odgovor. Dve leti kasneje, med drugim in tretjim letnikom specializacije, se je skupaj z mamo udeležil romanja v Medžugorje. To je v njem zbudilo ljubezen do Jezusa in Marije, kakršno so mu posredovali starši v otroštvu. Tam je srečal mlado Belgijko, ki je molila za kulturo življenja. Pogovor o Marijinih sporočilih in o njegovem delu mu je spremenil življenje.

Ko se je vrnil domov, je svojim profesorjem povedal, da ne more več opravljati splavov in sterilizacije. Začel je brati knjige Janeza Pavla II., predvsem Teologijo telesa. Preučeval je tudi naravne metode načrtovanja družine. »Ko sem prišel domov, sem dobil milost ne samo videti sebe, kdo v resnici sem, ampak sem dejansko videl, da obstaja boljša medicinska praksa. Pristop do reproduktivne medicine je popolnoma nasproten tistemu, ki ga zagovarja Planned Parenthood*.«

Leta 1994 je ustanovil Tepeyac Family center, ki temelji na katoliški viziji medicine. Center pospešuje

takšne vrste skrbi za zdravje, ki spoštujejo naravni ritem ženskega ciklusa in svetost človeškega življenja. »Verjamemo, da zdravje temelji na odnosih v skupnosti in da lahko v medicini z veliko mero ljubezni ustvarimo okolje, v katerem splav postane nepredstavljivo dejstvo.« Dr. Bruchalski doda: »Želeli smo biti profitna organizacija. Gospa pa nas je opozarjala: 'Videti morate uboge v svojem vsakdanjem življenju, da boste nagrajeni.'« Tako se na leto pri njih okoli 30 % otrok rodi mamam, ki nimajo zdravstvenega zavarovanja.

Izkušnje pri delu z ženskami, ki razmišljajo o splavu, so mu pokazale, da je potrebno tem ženskam pokazati upanje za življenje z otrokom. Pokazati jim je treba dejstvo, da se življenje po rojstvu otroka nadaljuje. Pomembno je srečati žensko tam, kjer je, in tako, kot je, poslušati njeno bolečino, agonijo in trpljenje in jo potem tako ljubiti, da ji pomagaš prebroditi težave.

»Dolgoročno bi si želel imeti skupino različnih specialistov, ki bi se posvečali celovitemu zdravljenju človeka in zdravju na telesu, duši in duhu. Želel bi si zdravstveni sistem, v katerem bi bil človek spoštovan tak, kot je, ustvarjen po Božji podobi.« Dr. Bruchalski še pojasni: »Teologija telesa v medicini pomeni, da sodelujemo s telesom. Osredotočiti se je potrebno na zdravje in ne na bolezen. Pomeni, da ne zdravimo želja, ampak dejansko bolezen. Predvsem pa da človeka ne obravnavamo kot produkt, ker smo več kot to. Smo ljudje.«

*Planned Parenthood – ameriška organizacija, ki promovira splav, kontracepcijo ...

Prevod in priredba: A. S.

Viri:

<https://www.lifesitenews.com/news/former-abortionist-spreads-gospel-of-life>

<https://www.tepeyacobgyn.com/>

<https://www.plannedparenthood.org/>

Marec-april 2018

39

Z MARIJO BEREMO SVETO PISMO

»OČE, ODPUSTI JIM, SAJ NE VEDO, KAJ DELAJO.«

Medžugorski vidci trdijo, da je med enim od prikazovanj Marija jokajoč rekla: »Pozabili ste Sveto pismo!« Prebirajmo skupaj Staro in Novo zavezo, da bi spoznali Očeta, Sina in Svetega Duha.

Jezus je Sin, ki pozna Božje srce

Jezus je razpet. Na križ je pribit Jeshua ben Josseph, tesar iz Nazareta, čudodelnik in učitelj. Zakaj potem na križu piše INRI, Jezus iz Nazareta, judovski kralj? (Mt 27,37). Kaj je govoril s križa? Molil je: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Ali ni on resnično Kristus – Maziljenec, Mesija, Sin živega Boga? (Mk 8,29). Mojzes je molil: »Odpusti, prosim, krivdo tega ljudstva« (4 Mz 14,19–20), kralj Salomon: »Odpusti greh svojega ljudstva« (1 Kr 8,30–40; 2 Kr 6,21–39), Danijel pa: »Poslušaj, o Gospod! Odpusti nam, o Gospod!« (Dan 9,17–19). Tudi Jeremija je molil za ljudstvo, Bog pa ga je vprašal: »Zakaj bi odpustil?« (Jr 5,7–12). Jeremija ni vedel, Jezus pa ve.

Jeremija je bil prerok, Jezus je Sin. On pozna Božje srce, On ve, da je to očetovsko srce. Isto srce bije v Njegovih prsih. »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,34).

Ne vemo, kaj delamo ... Kako je možno, da se je ljudstvo neposredno po izhodu iz Egipta začelo klanjati zlatemu teletu (2 Mz 32)? Kako je množica lahko zahtevala svobodo za Barabo, za Jezusa Nazarečana pa smrt (Mt 27,15–26)? Kako sta lahko Ananija in Safira že v prvih dneh Cerkve poskušala ukaniti apostole (Apd 5)? Kako smo lahko mi, ki redno hodimo v cerkev, nepravilni, nepošteni, nečisti, skopi, pohlepni, neiskreni, zavistni ...? Ko gledamo lastno preteklost, kolikokrat se vprašamo, kako smo lahko storili to ali ono, ali pa bili nevhvaležni, ko nam je nekdo naredil nekaj dobrega? ... Jezus za nas najde opravičilo: ne vemo, kaj delamo ...

Stara zaveza in nova žrtev

»Mislil si je, preden se je srečal z bratom: 'Pomirim ga z darilom, ki gre

pred menoj, potem pa stopim predenj; mogoče me potem prijazno sprejme.«(1 Mz 32,21–22). Čeprav se mogoče ne zavedamo, so te besede močno prisotne v naši podzavesti; zato mislimo, da je Jezus na križu moral potolažiti jeznega Boga, užaljeno Božje veličastvo. »Ne spoznajo in ne razumejo, kajti njihove oči so zaslepljene, da ne spregledajo, in njihova srca, da ne doumejo« (Iz 44,18). Še ena misel, ki se je globoko vtisnila v našo podzavest!

Ko se je Bog prvič razodel Mojzesu, je rekel, da je usmiljen in milostljiv, da prenese greh in upiranje, da pa krivca ne pušča nekaznovanega, ampak grehe očetov kaznuje na otrocih (prim. 2 Mz 34,5–8). Šokantne besede. Kako jih razumeti, ko gledamo Jezusa viseti na križu? Bog je zavrnil Abrahamovo žrtev, sam pa se je daroval (1 Mz 22,1–8). Ni poslal nekoga drugega, da bi nas odrešil, ampak nas je rešil On sam, ker Jezus pravi: »Jaz in Oče sva eno« (Jn 10,30).

Še ena težka misel se skriva v Stari zavezi: »Če kdo greši in stori kaj proti katerikoli od Gospodovih zapovedi, česar ne bi smel, čeprav nevedoma, je kriv in ga zadene krivda« (3 Mz 5,17). Ko se nam v življenju godi krivica in gre vse po zlu, se nam oglašajo uporniške misli: »Ti si me ustvaril, nisem te prosil za to. Sam si mi dal svobodno voljo,

nisem prosil zanjo. Nisem te prosil, da zame visiš na križu ...« Jezus lahko prenese tudi takšna obtoževanja, njegov odgovor na naše upornišvo je: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo ...« To je Nova zaveza, ki dopolnjuje in nadomešča Staro. »Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko bom z Izraelovo hišo in Judovo hišo sklenil novo zavezo ... Svojo postavo bom dal v njihovo notranjost in v njih srce jo bom zapisal. Jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo ... Kajti njihovo krivdo bom odpustil in njihovega greha se ne bom več spominjal« (Jer 31,31–34). » ... tudi vam (je) Bog milostno odpustil v Kristusu« (Ef 4,32). »Odpuščanje je sad ljubezni.« (25. januar 1996)

Bog je plačal ceno svobode, ki nam jo je dal

Bog nam je dal svobodo, da se lahko od njega celo odvrnemo. Na križu je sam plačal ceno te svobode. Zaradi tega nas ne obtožuje, niti ne kaznuje, ampak nas privlači z vrvicami ljubezni (Oz 11,4). Naše zakrknjeno in trdo srce (2 Mz 32,9; 5 Mz 9,6.13; Bar 2,20.32) bo občasno, v trenutkih milosti in luči, spoznalo to neizmerno Božje usmiljenje. »Naj bo vaše upanje upanje tudi za tista srca, ki nimajo Jezusa.« (25. avgusta 2008)

Lidija Paris, Glasnik mira 3/2010
Prevod in priredba Petra Černivec

RAZMIŠLJANJE

IMEJTE UPANJE

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih

Tokratno sporočilo povezuje ljubezen, bolečino, vero, upanje. Devica nam govori s svojim večnim Magnificatom, s svojim lastnim glasom, s svojo dušo, s svojimi usti, s svojo lastno lepoto! V večnosti moli svoj Magnificat, da bi nebeškemu Očetu izrazila zahvalo za velike stvari, ki ji jih je storil.

Dodaja, da je Nebeški Oče ustvaril svet, naredil našo dušo, nam dal svojo podobo, dal nam je vse, tako kot pravi evangelij: »Moj otrok, vse, kar je moje, je tvoje.«

Marija pravi, da *Oče dela velika dela v Njej, pa tudi v vseh, ki ga nežno ljubijo in mu zvesto in vdano služijo.*

Če je vaše življenje žalostno, sivo, ponavljajoče se, dolgočasno, če ste na tleh – zbudite se in se zavejte, da je vse, kar je Očetovo, tudi vaše. Moramo pa tudi mi Njega vprašati,

kako mu lahko služimo: »Gospod, kaj želiš, da delam Zate? Kaj želiš, da delam za Tvoje otroke?« V molitvi vam bo pokazal, kaj narediti.

»Otroci moji, nebeški Oče vas ljubi, saj sem po Njegovi ljubezni jaz tukaj z vami.« Danes je velika **kriza očetovstva**, veliko ljudi išče očeta. Nekateri očetje, na srečno ne vsi, so zelo malo prisotni. Marta Robin je rekla, da je njihova prisotnost v družini nujna, najmanj v prvih desetih letih, da se otrok strukturira. Oče ni prijatelj, če je oče! Oče ni tisti, ki bi izpolnjeval vse kaprice, dajal vsa darila, ki jih hočeš, in ti uresničeval vse želje, temveč je oče avtoriteta, brez katere je otroštvo brez usmeritve. Mati pa daje ljubezen, nežnost in zavetje, prav tako z nekaj avtoritete. Če otrok tako odrasča, je strukturiran in ljubi svoje življenje,

zato ker je ljubljen. Otrok je tako povezan s samim seboj, da bi postal on sam, da bi razvil vse bogastvo, ki ga je Stvarnik položil vanj. **Nebeški Oče me ljubi**, pozna me do zadnjega vlakna, do vsake najbolj intimne podrobnosti v meni, in me ima rad in ima čudovit načrt zame. Želi me voditi in mi pošilja Svetega Duha. Daje mi Devico Marijo, daje mi svetnike, daje mi vse bogastvo življenja, posluša moje molitve, me vodi, zanima se za vse, ki so mi dragoceni, je veliko bolj v našem življenju, kot smo mi sami v Njem. Materi Evgeniji v Italiji je bila razodeta bolečina Boga Očeta, ko ga številni otroci imajo za nekoga, ki jim povzroča preizkušnje, ki pošilja kazni, ki se maščuje, jezi. Rekel ji je, da naj nam pove, da je On ljubezen in usmiljenje, da je morje nežnosti, ki pa se nam ne more dati, ker so naša srca zaprta zanj. **Nebeški nebeški Oče vas ljubi, saj sem po Njegovi ljubezni jaz tukaj z vami.** Po tej ljubezni smo povezani z Marijo prek njenih sporočil, čudežev, ki jih dela, milosti, ki jih daje, varnosti, ki jo daje čutiti ... Vse to dobivamo zahvaljujoč Očetu, kajti On je tisti, ki odloča, da jo pošilja. Medžugorje je izjemno darilo celotnemu svetu. Bodimo hvaležni! Tudi doživljanje bolečine z Njim je lažje, ker obstaja vera. Devica se tu ponovno vrne k trpljenju. Lani septembra je rekla: »Dragi otroci, **ko**

trpite, vstopajo v vas nebesa in vedite dragi otroci, *da se bo vaša bolečina preobrazila v luč in slavo.*«

Septembra 2010 pa je rekla: »**Zakaj nočete videti znamenj?**« Ko pridete v Medžugorje, glejte znamenja. **Medžugorje samo je veliko znamenje za ves svet.**

Mislim na patra Slavka Barbariča. Ko je prišel leta 1984 v Medžugorje, je bil zagrenjen pater. Zakaj? Bil je zelo inteligenten, veliko je študiral in se je odločil, da bo spreobračal ljudi in dokazoval obstoj Boga. Priredil je ogromno konferenc, srečanj, seminarjev, duhovnih vaj idr., pa ni bilo nobenin spreobrnjenj. Potem je bil poslan v Medžugorje. Tu je začel opazovati vidce, sodeloval je pri njihovih razgovorih. Na svoje veliko začudenje je videl, da ti vidci nič ne vedo o teologiji, o duhovnem življenju, da poznajo le Oče naš in še nekaj molitev, ki so se jih naučili na pamet, niso pa vedeli, da obstajata Lurd ali Fatima ... Ti preprosti otroci so odprli usta in ljudje so se spreobračali na njihovo povabilo ... Bil je zbegan in odločil se je, da jih bo poslušal. **Zanj je bilo to dogajanje izjemno znamenje** in to je tudi za nas. Kako so ti mali otroci brez kakšnih navodil, brez kake posebne izobrazbe uspeli spreobračati poslušalce, govoriti pred tisočglavo množico, se izražati z avtoriteto, Božjo avtoriteto?! **Torej, zakaj vi nočete videti znamenj?** Veliko jih je.

Upoštevajte jih. Spoznajte znamenja spreobrnjenja, miru ... Naj vas ne zavede vrtenje križa ali sonca ne razne atrakcije, temveč glejte znamenja, ki imajo trajno vrednost. Atrakcija je stvar trenutka, znamenje, npr. spreobrnjenje, pa ima trajno vrednost.

Trpljenje, živeto z Bogom je lažje. Sta dva načina trpljenja. Je trpljenje s sovražnikom, to pomeni s satanom, ki večno trpi, ali pa trpljenje z Jezusom, ki je trpel za nas. Ko imamo neko trpljenje, naj bo to bolezen, ranjeno srce, osamljenost ..., satan okuži naše rane, tako da »injicira« obup, upor, dvom v Božjo ljubezen, grenkobo, jezo, sovraštvo, željo po maščevanju in še druge »strupe«. Ko spoznamo, da je naša zavest obremenjena s takimi negativnimi mislimi, se moramo **takoj** odklopiti od tega. Kako spoznate, katere misli je treba zavreči? **Vprašajte se, ali bi Jezus rekel kaj takega:** da se Oče ne zanima zame, da nima smisla moliti, niti hoditi k maši, niti k adoraciji, ker Oče tega ne priznava, ker te sploh ne ljubi in se norčuje iz tebe. Ko se vprašamo, ali bi mi Jezus kaj takega rekel, pomislimo še, kaj bi pa mi rekli Jezusu.

Trpljenja ni ustvaril Bog, ga je pa preobrazil, da je križ postal naša rešitev. Premagal je satana na svoji lastni zemlji z ljubeznijo. Ta občutek sovraštva, ki ga imam v srcu, ne

prihaja od mene, niti od drugega. To je satan, ki mi vsiljuje misel sovraštva; in ker ta občutek sovraštva ni moj, se odklopim od njega in izberem Božjega Duha ljubezni. **To rečemo desetkrat, dvajsetkrat, stokrat na dan in** tako vedno znova izberem Jezusov duh, Božji duh.

Jezus se bo približal vašemu trpljenju, vašim ranam in jih bo prevzel nase – **vse, kar pripada Jezusu, pa je Božje.** Vi boste torej darovali svoje trpljenje Jezusu, On pa bo iz tega naredil nekaj lepega, ker ga bo združil s svojim trpljenjem, ki ga je daroval za naše odrešenje. Tako boste sodelovali z Njim pri odreševanju sveta. Trpljenje z Njim je lažje, prinaša sadove, ni zaman, ni absurdno.

Pripravila Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=wiIKoLtj2lw>

DELA LJUBEZNI

Dragi dobrotniki!

Z Vašo velikodušnostjo smo prek Društva Mir v prvih treh mesecih leta 2018 za Marijine obroke nakazali skupno **7.700 €**.

Goodson se vsak dan znova srečuje z vprašanjem, kako preživeti svojo hčerko, ženo in sebe. Ob dobrih dnevih dobi kakšno delo in upa, da bo zaslužil dovolj za nakup koruze, ki jo potrebuje njegova družina za preživetje. Goodson in njegova žena imata majhno posestvo v njihovi vasi v Malaviju. Lansko leto so pridelali tri vreče koruze in arašidov, ki pa so jih že zdavnaj pojedli.

Ko so Goodsona vprašali, če bi sodeloval pri razdeljevanju Marijinih obrokov v šoli, je kljub vsem bremenom, ki jih mora prenašati, rekel da. »Phala (kaša) je pomembna, ker daje otrokom moč in energijo,« je razložil.

Goodson vstane ob 4. uri zjutraj, da nacepi drva in prinese vodo. Do trenutka, ko on in drugi prostovoljci pričnejo mešati ogromne lonce kaše, pridejo otroci v šolo s svojimi modrimi lončki.

Potem ko otrokom razdelijo kašo in

se le-ti posedejo v svoje razrede, prostovoljci očistijo lonce in kuhinjo; Goodson pa se samo nekoliko odpočije, nato pa že odide na sosednja polja, da bi dobil še kakšno delo.

Tako mine še en blagoslovljen dan v življenju Goodsona Chalimba, samo enega od več kot 80.000 prostovoljcev samo v Malaviju, ki prostovoljno darujejo svoj čas, ko služijo v tem poslanstvu. Oni so prvi ustvarjalci lepše prihodnosti svojih otrok. Magnus McFarlaw pravi, da je ponosen, da je lahko Goodsonov sodelavec.

Hvala Vam, spoštovani dobrotniki, ki s svojim prispevkom (15 € je znesek, ki enemu otroku omogoči, da celo šolsko leto dobiva v šoli topel obrok) zagotavljate, da je vsako jutro na voljo kaša, ki jo Goodson skuha, da se potem otroci lahko nasitijo.

V Društvu prijateljev Medžugorja smo hvaležni vsem in ponosni, da lahko sodelujemo z Vami v tej verigi dobrote.

Pripravila Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 27. do 30. aprila 2018. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 30. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 29. aprila do 2. maja 2018. Odhod iz Ljubljane 29. aprila ob 6.00, prihod 2. maja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 9. do 12. maja 2018. Za 6. seminar za obnovo življenja, romanje, namenjeno medicinskemu osebju, tistim, ki ne morejo imeti otroka, tistim, ki so izgubili otroka, ki podpirajo življenje, pro-life aktivistom, žrtvam nasilja ... Informacije: Petra 030/308-686.

Od 11. do 13. maja 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 13. maja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 11. do 14. maja 2018. Odhod ob 4.45 z avtobusne postaje v Novi Gorici, ob 5.00 iz Rožne Doline. Prijave: Darko 0039-0481-32121 ali 051/893-654 in Ana 05/302-25-03. Prijava se šteje za sprejeto z vplačilom celotne cene. Slovenski državljani potujejo z veljavno osebno izkaznico.

Od 1. do 3. junija 2018, romanje za Dolenjsko in Belo krajino. Odhod iz Novega mesta ob 7.00, nato preko Metlike, Semiča in Črnomlja (8.00) do Vinice in naprej. Prijave in informacije: Branka 040/844-317.

Od 23. do 26. junija 2018, za obletnico. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 26. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 23. do 26. junija 2018, za obletnico. Odhod iz Ljubljane 23. junija ob 6.00, prihod 26. junija zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 24. do 26. junija 2018, za obletnico. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 15. do 20. julija 2018, s skupnostjo Totus tuus. Romanje je namenjeno mladim in družinam (za varstvo poskrbljeno). Duhovno vodstvo. Informacije: Petra 030/308-686.

VABILA IN OBVESTILA

Bralce revije Mir – Odmev Medžugorja, medžugorske romarje, Marijine častilce in častilce njenega Sina Društvo Mir Slovenija vabi na

5. MARIJIN DAN V ADERGASU, župnija VELESOVO na Gorenjskem, ki bo v soboto, 9. junija 2018

Pot do Adergasa (koordinate: 46°16'15.67"N 14°27'53.8"E):

Peljete se po avtocesti proti Gorenjski – iz Ljubljane proti Kranju.

Varianta 1: izvoz 11 – Vodice, v Vodicah smer Brnik, peljite skozi Spodnji in Zgornji Brnik, smer Cerklje na Gorenjskem, v Cerkljah mimo cerkve in levo za smer Visoko/Adergas. V vasi Češnjevke je desno odcep za Adergas.

Varianta 2: izvoz 9 – Kranj vzhod, peljite proti Šenčurju, sredi vasi peljite za smer Trata pri Velesovem.

Vse bralce prosimo za molitveno podporo, da bi ta dan izpolnil svoj namen.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X.

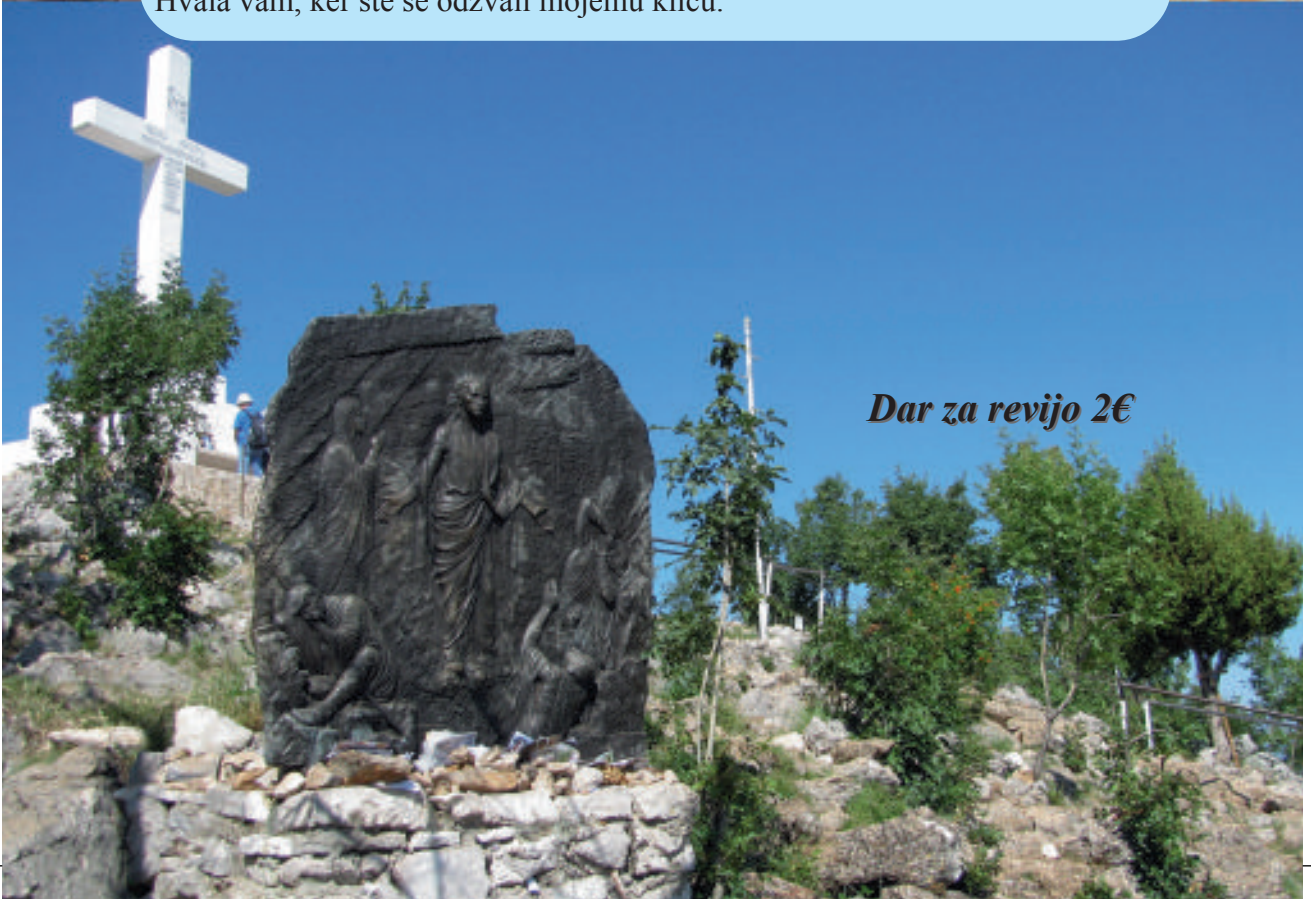
Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

15. maja 1986. "Dragi otroci! Danes vas vabim: dajte mi svoje srce, da ga bom mogla oblikovati tako, da bo podobno mojemu srcu. Sprašujete se, dragi otroci, zakaj ne morete odgovoriti na to, kar pričakujem od vas. Ne morete zato, ker mi niste dali svojega srca, da bi ga spremenila. Govorite, toda ne delate. Želim, da bi izpolnili vse, kar vam naročam. Le tako bom z vami. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Dar za revijo 2€